

22000A1116(01)

16.11.2000

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 289/31

KONWENCJA O OCHRONIE RENU**RZĄDY**

REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC,
 REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,
 WIELKIEGO KSIĘSTWA LUKSEMBURGA,
 KRÓLESTWA NIDERLANDÓW,
 KONFEDERACJI SZWAJCARSKIEJ,

oraz WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

pragnąc przyczynić się do stałego rozwoju ekosystemu Renu w oparciu o wszechstronne podejście uwzględniające bogactwo naturalne rzeki, jej brzegów i terenów napływowych;

pragnąc wzmocnić swoją współpracę w celu zachowania i polepszenia ekosystemu Renu;

powołując się na Konwencję z dnia 17 marca 1992 roku o ochronie i użytkowaniu cieków transgranicznych i jezior międzynarodowych oraz Konwencję z dnia 22 września 1992 roku o ochronie środowiska morskiego obszaru północno-wschodniego Atlantyku;

uwzględniając prace przeprowadzone w ramach Konwencji z dnia 29 kwietnia 1963 roku dotyczącej Międzynarodowej Komisji ochrony Renu przed zanieczyszczeniem oraz Umowy dodatkowej z dnia 3 grudnia 1976 roku;

mając na uwadze, iż należy podjąć starania w celu osiągnięcia dalszej poprawy jakości wody, jaką uzyskano w ramach Konwencji z dnia 3 grudnia 1976 roku o ochronie Renu przed zanieczyszczeniem chemicznym oraz w ramach Programu działań na rzecz Renu z dnia 30 września 1987 roku;

świadome tego, że aby możliwe było zachowanie i polepszenie ekosystemu Morza Północnego, konieczne jest przywrócenie stanu pierwotnego Renu;

świadome wagi Renu jako europejskiej drogi wodnej oraz znaczenia jego różnych zastosowań;

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1**Definicje**

Dla celów niniejszej Konwencji:

- a) „Ren” oznacza rzekę Ren od ujścia z jeziora Untersee oraz jej dopływy w Niemczech: Bovenrijn, Bijlands Kanaal, Pannerdensch Kanaal, IJssel, Nederrijn, Lek, Waal, Boven-Merwede, Beneden-Merwede, Noord, Oude Maas, Nieuwe Maas i Scheur oraz Nieuwe Waterweg aż do linii podstawowej zdefiniowanej w art. 5 w związku z art. 11 Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o Prawie Morza, Ketelmeer i IJsselmeer;
- b) „Komisja” oznacza Międzynarodową Komisję ochrony Renu (MKOR) [International Commission for the Protection of Rhine – ICPR].

Artykuł 2**Zakres**

Niniejszą Konwencję stosuje się do:

- a) Renu;
- b) wód gruntowych oddziałujących na Ren;
- c) wodnych i ziemnych ekosystemów, które oddziałują lub mogłyby oddziaływać na Ren;
- d) zlewnię Renu w zakresie, w jakim zanieczyszczenie tego obszaru substancjami szkodliwymi wpływa niekorzystnie na Ren;

- e) zlewnię Renu w zakresie, w jakim obszar ten ma znaczenie dla zapobiegania powodziom i ochrony przeciwpowodziowej wzdłuż Renu.

Artykuł 3**Cele**

W ramach niniejszej konwencji Umawiające się Strony dążą do następujących celów:

- 1) stały rozwój ekosystemu Renu, w szczególności poprzez:
 - a) utrzymywanie i poprawę jakości wód Renu, łącznie z jakością zawiesiny, osadów i wód gruntowych, szczególnie poprzez:
 - tak dalece, jak to możliwe zapobieganie, ograniczanie lub eliminowanie zanieczyszczeń spowodowanych substancjami szkodliwymi oraz substancjami odżywczymi pochodzącymi zarówno ze źródeł punktowych (np. przemysł i miasta), jak i źródeł rozproszonych (np. rolnictwo i ruch drogowy), łącznie z zanieczyszczeniami wód gruntowych oraz zanieczyszczeniami spowodowanymi żeglugą,
 - zapewnienie i poprawa bezpieczeństwa instalacji oraz zapobieganie niebezpiecznym zdarzeniom i wypadkom;

- b) ochronę populacji organizmów i różnorodności gatunkowej oraz ograniczanie zanieczyszczania organizmów żywych substancjami szkodliwymi;
 - c) utrzymanie, poprawę i przywracanie naturalnych funkcji wód; zapewnienie naturalnego przepływu mułu oraz wspieranie oddziaływania pomiędzy rzeką, wodami gruntowymi i obszarami napływowymi przy regulacji nurtu; zachowanie, ochronę i przywracanie obszarów napływowych jako naturalnych tarasów zalewowych;
 - d) utrzymanie, poprawę i przywracanie do stanu pierwotnego najbardziej naturalnych siedlisk dzikiej roślinności i zwierząt w wodzie, korycie rzecznym, na brzegach oraz na obszarach przyległych, a także poprzez poprawę warunków życia ryb oraz przywrócenie ich wolnej migracji;
 - e) racjonalne i rozsądne z punktu widzenia ochrony środowiska zarządzanie zasobami wodnymi;
 - f) uwzględnianie wymagań ekologicznych przy wdrażaniu środków technicznych mających na celu rozwój drogi wodnej, np. w zakresie ochrony przeciwpowodziowej, żeglugi lub zastosowania energii hydroelektrycznej;
- 2) uzyskiwanie wody pitnej z wód Renu;
 - 3) poprawa jakości osadów umożliwiającą składowanie lub rozprowadzanie materiału wydobytego z dna rzeki bez uszczerbku dla środowiska;
 - 4) ogólne zapobieganie powodziom i ochrona przeciwpowodziowa z uwzględnieniem wymogów ekologicznych;
 - 5) pomoc w przywróceniu pierwotnego stanu Morza Północnego w połączeniu z innymi działaniami mającymi na celu jego ochronę.

Artykuł 4

Zasady

Dążąc do powyższych celów Umawiające się Strony kierują się następującymi zasadami:

- a) zasada zachowania ostrożności;
- b) zasada zapobiegania;
- c) zasada oczyszczania w pierwszej kolejności u źródeł;
- d) zasada „zanieczyszczający płaci”;
- e) zasada zapobiegania dalszym szkodom;
- f) zasada rekompensaty w przypadku zastosowania poważnych środków technicznych;
- g) zasada stałego rozwoju;
- h) zastosowanie oraz rozwój stanu techniki i najlepszych praktyk środowiskowych;
- i) zasada zapobiegania przenoszeniu zanieczyszczeń między różnymi środowiskami.

Artykuł 5

Zobowiązania Umawiających się Stron

Dążąc do osiągnięcia celów wymienionych w art. 3 oraz w świetle zasad przedstawionych w art. 4 Umawiające się Strony zobowiązują się:

- 1) wzmacniać swoją współpracę i informować się nawzajem, szczególnie odnośnie do działań podejmowanych na ich terytorium w celu ochrony Renu;
- 2) wdrożyć na swoim terytorium międzynarodowe programy pomiarowe oraz badania ekosystemu Renu uzgodnione przez Komisję oraz informować Komisję o ich wynikach;
- 3) przeprowadzać analizy w celu określenia przyczyn zanieczyszczenia i osób za nie odpowiedzialnych;
- 4) rozpocząć samodzielne działania, jakie uznają za niezbędne na swoim terytorium, a także zobowiązują się przynajmniej gwarantować, że:
 - a) zrzuty ścieków, które mogą wpływać na jakość wody w Renie podlegają uzyskaniu uprzedniego pozwolenia lub spełniają ogólne zasady ustanawiające wartości graniczne emisji;
 - b) zrzuty niebezpiecznych substancji są stopniowo ograniczane, a docelowo całkiem eliminowane;
 - c) zgodność z zezwoleniami i ogólnymi zasadami jak również zrzuty są nadzorowane;
 - d) zezwolenia i ogólne zasady są okresowo sprawdzane i dostosowywane, jeśli pozwala na to postęp techniczny lub wymaga tego stan wód zbierających;
 - e) ryzyko zanieczyszczenia na skutek nieszczęśliwego zdarzenia lub wypadku jest ograniczane w miarę możliwości poprzez odpowiednie przepisy, a w przypadku sytuacji kryzysowych podejmowane są wymagane środki;
 - f) środki techniczne, które mogłyby mieć poważny wpływ na ekosystem podlegają uzyskaniu uprzedniego zezwolenia oraz muszą spełniać warunki konieczne lub być zgodne z ogólnymi zasadami;
- 5) rozpocząć na swoim terytorium działania niezbędne w celu wykonania decyzji podjętych przez Komisję zgodnie z art. 11;
- 6) w przypadku nieszczęśliwych zdarzeń lub wypadków, które mogłyby zagrozić pogorszeniem jakości wody w Renie lub w przypadku bezpośredniego zagrożenia powodzią, niezwłocznie informować Komisję i zagrożone Umawiające się Strony, zgodnie z planami ostrzegania i stanu gotowości koordynowanymi przez Komisję.

Artykuł 6

Komisja

1. W celu wykonania niniejszej konwencji Umawiające się Strony współpracują w ramach Komisji.
2. Komisja posiada osobowość prawną. Na terytorium Umawiających się Stron Komisja posiada taką samą zdolność prawną, jaką prawo krajowe przyznaje osobom prawnym. Reprezentuje ją jej Przewodniczący.

3. Zagadnienia związane z prawem pracy i sprawami socjalnymi podlegają przepisom kraju, w którym Komisja ma swoją siedzibę.

Artykuł 7

Organizacja Komisji

1. Komisja składa się z delegacji Umawiających się Stron. Każda z Umawiających się Stron mianuje swoich przedstawicieli, spośród których wybierany jest przewodniczący delegacji.

2. Delegacje mogą pozyskiwać usługi ekspertów.

3. Przewodnictwo Komisji obejmuje na okres trzech lat jedna z delegacji w kolejności, w jakiej Umawiające się Strony zostały wymienione w preambule niniejszej konwencji. Delegacja sprawująca przewodnictwo Komisji wybiera Przewodniczącego. Przewodniczący nie może pełnić funkcji rzecznika swojej delegacji.

Jeśli dana Umawiająca się Strona zrzeka się swojego prawa przewodniczenia Komisji, przewodnictwo obejmuje kolejna Umawiająca się Strona.

4. Komisja sporządza swój wewnętrzny regulamin oraz przepisy finansowe.

5. Komisja podejmuje decyzje dotyczące organizacji międzynarodowej, struktury roboczej, jaką uzna za konieczną oraz budżetu rocznego przeznaczonego na jej działalność.

Artykuł 8

Zadania Komisji

1. Aby osiągnąć cele wymienione w art. 3 Komisja wypełnia następujące zadania:

- a) opracowywanie międzynarodowych programów pomiarowych oraz badań ekosystemu Renu oraz wykorzystywanie ich wyników, w razie konieczności we współpracy z instytucjami naukowymi;
- b) przedstawianie propozycji indywidualnych środków i programów łączących wiele środków, w stosownych przypadkach dotyczących również instrumentów ekonomicznych oraz uwzględniających przewidywane koszty;
- c) koordynacja planów ostrzegania i stanu gotowości dla Renu w państwach będących stroną niniejszej konwencji;
- d) ocena skuteczności uzgodnionych działań, szczególnie na podstawie sprawozdań przedstawianych przez Umawiające się Strony oraz wyników programów pomiarowych i badań ekosystemu Renu;
- e) wypełnianie wszelkich innych zadań powierzonych Komisji przez Umawiające się Strony.

2. W tym celu, Komisja podejmuje decyzje zgodnie z art. 10 i 11.

3. Komisja przedstawia Umawiającym się Stronom roczne sprawozdanie ze swojej działalności.

4. Komisja informuje opinię publiczną o stanie Renu oraz o wynikach swojej pracy. Komisja może sporządzać i publikować sprawozdania.

Artykuł 9

Sesje plenarne Komisji

1. Przewodniczący zwołuje Komisję na jedną sesję plenarną rocznie.

2. Na wniosek Przewodniczącego lub co najmniej dwóch delegacji możliwe jest zwołanie nadzwyczajnych sesji plenarnych.

3. Przewodniczący przedstawia propozycję porządku dziennego obrad. Każda z delegacji ma prawo włączenia do porządku dziennego obrad kwestii, które chciałaby poruszyć.

Artykuł 10

Proces decyzyjny Komisji

1. Komisja podejmuje decyzje jednomyślnie.

2. Każda delegacja posiada jeden głos.

3. Jeśli środki, które mają zostać podjęte przez Umawiające się Strony zgodnie z art. 8. ust. 1. lit b) wchodzi w zakres kompetencji Wspólnoty Europejskiej, Wspólnota wykonuje swoje prawo głosu liczbą głosów odpowiadającą liczbie swoich Państw Członkowskich będących stronami niniejszej Konwencji, nie naruszając ust. 2 niniejszego artykułu. Wspólnota Europejska nie wykonuje swojego prawa głosu, jeśli Państwa Członkowskie wykonują swoje prawo głosu i *vice versa*.

4. Wstrzymanie się od głosu przez wyłącznie jedną delegację nie stanowi przeszkody w jednomyślności. Zasada ta nie stosuje się do delegacji Wspólnoty Europejskiej. Nieobecność delegacji jest traktowana jako wstrzymanie się od głosu.

5. Regulamin wewnętrzny może przewidywać procedurę pisemną.

Artykuł 11

Wykonanie decyzji Komisji

1. Komisja informuje Umawiające się Strony w formie zaleceń o swoich decyzjach dotyczących środków, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit b), które są wykonywane zgodnie z prawem krajowym Umawiających się Stron.

2. Komisja może stwierdzić, że decyzje te:

- a) stosuje się przez Umawiające się Strony na podstawie harmonogramu;
- b) wykonuje się w sposób skoordynowany.

3. Umawiające się Strony systematycznie składają sprawozdanie Komisji dotyczące:

- a) prawnych, wykonawczych i innych środków podjętych przez nie w celu wykonania przepisów niniejszej Konwencji oraz na podstawie decyzji Komisji;
- b) wynikach środków wdrażanych zgodnie z lit. a);
- c) problemach powstałych w trakcie wdrażania środków wymienionych w lit. a).

4. Jeśli któraś z Umawiających się Stron nie może wykonać w całości lub w części decyzji Komisji, informuje o tym przed upływem okresu określonego indywidualnie w każdym przypadku przez Komisję oraz podaje przyczyny takiego stanu rzeczy. Każda z delegacji może złożyć wniosek o konsultację, a odpowiedź na niego musi nadejść w przeciągu dwóch miesięcy.

Na podstawie sprawozdań przedstawionych przez Umawiające się Strony lub na podstawie konsultacji Komisja może zdecydować o podjęciu środków mających na celu pomoc w wykonywaniu decyzji.

5. Komisja przechowuje listę podjętych przez siebie decyzji skierowanych do Umawiających się Stron. Umawiające się Strony co roku zamieszczają na liście informacje o postępach w wykonywaniu decyzji Komisji najpóźniej dwa miesiące przed plenarną sesją Komisji.

Artykuł 12

Sekretariat Komisji

1. Komisja posiada stały sekretariat, który wykonuje zadania powierzone mu przez Komisję i na którego czele stoi sekretarz zarządzający.
2. Umawiające się Strony podejmują decyzję odnośnie do siedziby sekretariatu.
3. Komisja wyznacza sekretarza zarządzającego.

Artykuł 13

Podział kosztów

1. Każda z Umawiających się Stron ponosi koszty związane ze swoim przedstawicielstwem w Komisji oraz ze strukturą roboczą Komisji oraz każde państwo będące stroną niniejszej konwencji ponosi koszty badań i działań przeprowadzonych na jego terytorium.
2. Podział kosztów związanych z rocznym budżetem przeznaczonym na działania Komisji między Umawiające się Strony jest ustalony w wewnętrznym regulaminie Komisji i przepisach finansowych.

Artykuł 14

Współpraca z innymi państwami, organizacjami i zewnętrznymi ekspertami

1. Komisja współpracuje z innymi organizacjami międzyrządowymi i może kierować do nich zalecenia.
2. Komisja może przyznać status obserwatora:
 - a) krajom zainteresowanym pracami Komisji;
 - b) organizacjom międzyrządowym, których praca wiąże się z niniejszą Konwencją;
 - c) organizacjom pozarządowym w zakresie, w jakim ich zainteresowania lub działalność są istotne.
3. Komisja wymienia informacje z organizacjami pozarządowymi w zakresie, w jakim ich zainteresowania lub działania są istotne. Komisja konsultuje się z takimi organizacjami w szczególności przed podjęciem dyskusji nad decyzjami, które mogłyby w znacznym stopniu wpłynąć na nie oraz informuje je niezwłocznie o podjęciu takich decyzji.

4. Obserwatorzy mogą przedstawiać Komisji wszelkie informacje lub sprawozdania istotne dla celów niniejszej Konwencji. Mogą oni zostać zaproszeni na obrady Komisji bez prawa głosu.

5. Komisja może podjąć decyzję o zasięgnięciu porady specjalistów reprezentujących uznane organizacje pozarządowe lub innych ekspertów oraz może zapraszać ich na swoje sesje.

6. Warunki współpracy i uczestnictwa oraz warunki, jakie musi spełniać kandydat są ustanowione w regulaminie wewnętrznym Komisji oraz w przepisach finansowych.

Artykuł 15

Języki robocze

Językami roboczymi Komisji są niemiecki, francuski i niderlandzki. Szczegółowe ustalenia znajdują się w regulaminie wewnętrznym Komisji oraz w przepisach finansowych.

Artykuł 16

Rozstrzygnięcie sporów

1. W przypadku zaistnienia sporu pomiędzy Umawiającymi się Stronami odnośnie do interpretacji lub zastosowania niniejszej konwencji, zainteresowane Strony powinny dążyć do jego rozstrzygnięcia poprzez negocjacje lub za pomocą jakiegokolwiek innego sposobu rozwiązywania sporów, jaki uznają za stosowny.
2. Jeżeli strony sporu nie zadecydują inaczej, spór, który nie może być rozstrzygnięty w ten sposób zostaje przekazany na wniosek jednej ze stron do sądu arbitrażowego zgodnie z postanowieniami załącznika do niniejszej konwencji, który stanowi jej integralną część.

Artykuł 17

Wejście w życie

Każda z Umawiających się Stron notyfikuje rząd Konfederacji Szwajcarskiej o zakończeniu procedur wymaganych do wejścia w życie niniejszej konwencji. Rząd Konfederacji Szwajcarskiej potwierdza otrzymanie notyfikacji oraz informuje o tym pozostałe Umawiające się Strony. Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca od momentu otrzymania ostatniej notyfikacji.

Artykuł 18

Wystąpienie

1. Po upływie trzech lat od daty wejścia w życie niniejszej Konwencji każda z Umawiających się Stron ma prawo wystąpić z niej poprzez przekazanie Rządowi Konfederacji Szwajcarskiej pisemnej deklaracji.
2. Wystąpienie z konwencji wchodzi w życie dopiero z końcem kolejnego roku.

Artykuł 19

Uchylenie oraz dalsze zastosowanie obecnie obowiązującego prawa

1. W momencie wejścia w życie niniejszej konwencji oraz nie naruszając przepisów ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, następujące akty tracą moc:
 - a) Konwencja z dnia 29 kwietnia 1963 roku dotycząca Międzynarodowej Komisji ochrony Renu przed zanieczyszczeniem;

b) Umowa dodatkowa z dnia 3 grudnia 1976 roku do Konwencji z dnia 29 kwietnia 1963 roku dotyczącej Międzynarodowej Komisji ochrony Renu przed zanieczyszczeniem;

c) Konwencja z dnia 3 grudnia 1976 roku o ochronie Renu przed zanieczyszczeniem chemicznym.

2. Decyzje, zalecenia, wartości graniczne oraz wszelkie inne uzgodnienia podjęte na podstawie Konwencji z dnia 29 kwietnia 1963 roku dotyczącej Międzynarodowej Komisji ochrony Renu przed zanieczyszczeniem, Umowy dodatkowej z dnia 3 grudnia 1976 roku oraz Konwencji z dnia 3 grudnia 1976 roku o ochronie Renu przed zanieczyszczeniem chemicznym stosują się w dalszym ciągu bez zmian ich charakteru prawnego, chyba że zostaną wyraźnie uchylone przez Komisję.

3. Podział kosztów związanych z rocznym budżetem na działalność określonym w art. 12 Konwencji z dnia 29 kwietnia 1963 roku dotyczącej Międzynarodowej Komisji ochrony Renu przed zanieczyszczeniem zmienionej postanowieniami Umowy dodatkowej z dnia 3 grudnia 1976 roku obowiązuje w dalszym ciągu do czasu, gdy Komisja nie ustali zasad podziału kosztów w swoim regulaminie wewnętrznym i przepisach finansowych.

Artykuł 20

Oryginał i depozyt

Niniejsza Konwencja sporządzona w językach niderlandzkim, francuskim i niemieckim, w których każdy tekst jest jednakowo autentyczny, zostaje złożona do depozytu przy rządzie Konfederacji Szwajcarskiej, który przekazuje uwierzytelnione kopie każdej z Umawiających się Stron.

Sporządzono w Bernie, dnia 12 kwietnia 1999 r.

Za Rządy

Republiki Federalnej Niemiec:

Królestwa Niderlandów:

Republiki Francuskiej:

Konfederacji Szwajcarskiej:

Wielkiego Księstwa Luksemburga:

Za Wspólnotę Europejską:

ZAŁĄCZNIK

ARBITRAŻ

1. Postępowanie arbitrażowe prowadzone jest zgodnie z postanowieniami niniejszego załącznika, chyba że strony sporu postanowią inaczej.
 2. Sąd arbitrażowy składa się z trzech członków. Każda ze stron sporu mianuje jednego arbitra. Tak wyznaczeni arbitrzy za wspólnym porozumieniem mianują trzeciego arbitra, który pełni funkcję przewodniczącego sądu.

Jeśli po upływie dwóch miesięcy od daty wyznaczenia drugiego arbitra nie został wyznaczony przewodniczący sądu, przewodniczący Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w ciągu kolejnych dwóch miesięcy dokonuje mianowania przewodniczącego na wniosek strony mającej działać jako pierwsza.
 3. Jeśli w okresie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku, o którym mowa w art. 16 niniejszej Konwencji, jedna ze stron sporu nie wyznaczy członka trybunału, druga strona może zwrócić się do przewodniczącego Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, który w okresie dwóch miesięcy wyznacza przewodniczącego sądu arbitrażowego. Tak mianowany przewodniczący występuje do strony, która nie wyznaczyła arbitra z wnioskiem o jego wyznaczenie w ciągu dwóch miesięcy. Po upływie tego okresu przewodniczący sądu zwraca się do przewodniczącego Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, który w okresie kolejnych dwóch miesięcy mianuje arbitra.
 4. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w poprzednim ustępie, istnieją przeszkody do wykonania tego obowiązku przez przewodniczącego Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości lub jeżeli jest on obywatelem kraju będącego stroną sporu, mianowania przewodniczącego sądu arbitrażowego lub mianowania arbitra dokonuje wiceprzewodniczący Trybunału lub najstarszy stażem członek Trybunału, w przypadku którego nie ma przeszkód do pełnienia tego obowiązku oraz który nie jest obywatelem kraju będącego stroną sporu.
 5. Postanowienia, o których mowa powyżej stosowane są *mutatis mutandis* w przypadku mianowania na wakujące stanowiska.
 6. Sąd arbitrażowy wydaje orzeczenia w oparciu o reguły prawa międzynarodowego, a w szczególności w oparciu o postanowienia niniejszej Konwencji.
 7. Zarówno w sprawach proceduralnych jak i materialnych, decyzje sądu arbitrażowego podejmowane są większością głosów jego członków; nieobecność lub wstrzymanie się od głosu jednego z członków wyznaczonych przez strony nie stanowi przeszkody do wydania decyzji. W przypadku równego podziału głosów, głos przewodniczącego jest rozstrzygający. Orzeczenia Trybunału są wiążące dla stron. Strony ponoszą koszty związane z powołaniem przez siebie arbitra oraz w równym stopniu uczestniczą w pokrywaniu innych kosztów. W innych sprawach sąd arbitrażowy sam ustala swój regulamin wewnętrzny.
 8. W przypadku sporu pomiędzy dwoma Umawiającymi się Stronami, z których tylko jedna jest Państwem Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, będącym Umawiającą się Stroną, druga strona kieruje wniosek jednocześnie do tego Państwa Członkowskiego jak i do Wspólnoty, które w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania wniosku wspólnie zawiadamiają stronę o tym, kto będzie stroną sporu: Państwo Członkowskie, Wspólnota czy Państwo Członkowskie i Wspólnota łącznie. Jeżeli takie zawiadomienie nie zostanie dokonane w określonym terminie, uznaje się, że dla zastosowania niniejszego Załącznika Państwo Członkowskie i Wspólnota stanowią jedną i tę samą stronę sporu. To samo dotyczy przypadku, gdy Państwo Członkowskie i Wspólnota wspólnie stanowią stronę sporu.
-

PROTOKÓŁ PODPISÓW

Składając swoje podpisy pod Konwencją o ochronie Renu przewodniczący delegacji w Międzynarodowej Komisji ochrony Renu zgadzają się co do następujących punktów:

1. Niniejsza konwencja nie wpływa na następujące akty:
 - a) Konwencja z dnia 3 grudnia 1976 roku o ochronie Renu przed zanieczyszczeniem chlorkami;
 - b) wymiana listów z dnia 29 kwietnia/13 maja 1983 roku w sprawie wyżej wymienionej Konwencji, która weszła w życie 5 lipca 1985 roku;
 - c) deklaracja z dnia 11 grudnia 1986 roku przewodniczących delegacji rządów będących stronami Konwencji z dnia 29 kwietnia 1963 roku dotyczącego Międzynarodowej Komisji ochrony Renu przed zanieczyszczeniem;
 - d) Protokół dodatkowy z dnia 25 września 1991 roku w sprawie konwencji z dnia 3 grudnia 1976 roku o ochronie Renu przed zanieczyszczeniem chlorkami;
 - e) deklaracja z dnia 25 września 1991 roku przewodniczących delegacji rządów będących stronami Konwencji z dnia 29 kwietnia 1963 roku dotyczącego Międzynarodowej Komisji ochrony Renu przed zanieczyszczeniem.
2. Wyrażenia „stan techniki” i „najlepsze dostępne techniki” należy traktować jak synonimy i, podobnie jak wyrażenie „najlepsze praktyki środowiskowe”, interpretować zgodnie z definicją zawartą w Konwencji z dnia 17 marca 1992 roku o ochronie i użytkowaniu cieków transgranicznych i jezior międzynarodowych (załączniki I i II) oraz Konwencji z dnia 22 września 1992 roku o ochronie środowiska morskiego obszaru północno-wschodniego Atlantyku (załącznik I).
3. Siedzibą Komisji pozostaje Koblenz.
4. W przypadku rozstrzygania sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi Wspólnoty Europejskiej, które nie dotyczą żadnych innych państw stosuje się art. 219 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Bernie, dnia 12 kwietnia 1999 r.

Za rzędy

Republiki Federalnej Niemiec:

Królestwa Niderlandów:

Republiki Francuskiej:

Konfederacji Szwajcarskiej:

Wielkiego Księstwa Luksemburga:

Za Wspólnotę Europejską: